

Grænse 2 pCt. eller $2\frac{1}{4}$ pCt., at den samvittighedsfulde Brygger, som maaste er bange for at gøre noget, der vilde kunne faa Udseende af at være urigtigt, hellere vil acceptere, at der er mere Alkohol, end der i Virkeligheden er, og betale Staten og derved forurette sig selv. Den samvittighedsløse eller mindre samvittighedsfulde Brygger vil indrette sin Undersøgelse saaledes, at den tilfredsstillende hans Samvittighed, om han er paa den rette Side af Grænsen, det vil naturligtvis sige den Side, hvor han ikke skal betale Skat, eller i hvert Tilfælde, hvor der kan være den mindste Tvivl, vil han sørge for at holde sig paa den Side, der betaler sig bedst for ham. Jeg tilstaar, at skønt der er sat her Straffebestemmer, Bøder op til 5 eller 10,000 Kroner, betynder dette ikke saa meget, thi jeg tror ikke, at Faren for Opdagelse er saa overmaade stor for Bryggerne. Man maa nemlig huske paa, at Spørgsmaalet om Alkoholgrænsens Overstridelse, uden at der er betalt Skat, kommer jo i Reglen først frem, naar Øllet er fraført Bryggerierne og er kommet over til Ølhandlerne eller Konsumenterne, og maaste fortæret for en stor Del, saa kan der dog maaste muligvis komme en Angiver og sige: der er den eller den, der har gjort Anmeldelse om stattefrit Øl, medens det i Virkeligheden holdt 2 pCt. Alkohol. Saa begynder der en kriminel Undersøgelse, og hvad saa? Kommer Øllet saa frem, saa siger Bryggeren ganske simpelt: Jeg kan ikke være ansvarlig for, hvor meget Alkohol, der er i Øl, der har været 8—14 Dage udenfor mit Bryggeri, Angiveren, der har villet tjene Penge, kan have puttet Spiritus i Øllet, uden at det har kunnet opdages, og saa vil han i Reglen blive fri, fordi vore Domstole heldigtvis endnu have den Ide, at man ikke skal dømme en Mand, uden at man er sikker paa, at han er skyldig. Der maa det være mig tilladt at sige noget, som jeg sagde forleden, da vi talte om Farvning af Margarine. Der have de Herrer lavet i Rigsdagen en Lov om Margarine med en Grænse mellem 8—9, som ingen dødelig kan se nogen Forskel paa. Saa kommer Sagen til Domstolene og til Højesteret, og uagtet Stønstmændene sige, at Farven er helt op til 4, saa siger Højesteret: Nej, der er ingen Bevis, og at den derfor ikke tør dømme. Det er det samme, som der her er Tilfældet, her skal være en Grænse af 2 pCt., og kommer man en Smule over Grænsen, skal vedkommende betale en Skat af 10 Kroner og oven i Købet en voldsom stor Bøde, og naar saa Sagen kommer for Retten, bliver det hele et Spørgsmaal om, hvor vidt Alkoholbestemmelsen nu

er korrekt, saaledes at man kan sælde en Mand og navnlig ogsaa kan bevise, at den Alkoholprocent, der nu kan paavises i dette Parti Øl, efter at det er udgaet af Bryggeriet, var i Øllet, da det udgik fra Bryggeriet, og saa vil Højesteret rimeligvis i 99 af 100 Tilfælde sige, at der mangler Bevis, og vedkommende maa fristendes. Under saadanne Chancer er der megen Fristelse for at fortjene de 10 Kroner Skat, som man vil lægge paa. Men saa er der en anden Ting, som ogsaa forekommer mig højt mæktværdig og vidner om saa faare siden Mærkeskuffen. Det er det, at Fristelsen for Toldpersonalet gøres jo enorm i to Retninger. En Tolder kan efter sin Tilbøjelighed optræde som den mistænksomme, maaste lidt chikanøse ovenikøbet; man belønner ham for det, giver ham Andel i Boderne. Ja, saa vil han jo rimeligvis lade Bryggerne leve et meget uhyggeligt Liv hver Gang der bliver Tale om, at et Parti alkoholholdigt Øl er gaaet ud. Men man kan ogsaa tænke sig noget andet, maaste nærmest i provinssielle Forhold, nemlig at saadan en Toldembedsmand daglig gaar ved Siden af Bryggeren og drikker sit Øl sammen med ham. Hvor man drikker sit Øl, skal man spille sin Værme, siger Ordspøget. Saa opstaar der et behageligt Forhold mellem dem, og maaste de da kunne blive enige om at dele den Profit, der vindes ved at være i alt Fald tilsyneladende paa den rette Side af Alkoholgrænsen. Nu forlanger man altsaa, at vore Toldere skulle være Mænd, der ere hævede over Fristelser baade til den ene og den anden Side. Loven er baseret paa vore Tolderes Ærlighed, og uden at vende tilbage til Biblens Ord om Toldere og Syndere, siger jeg, at overfor Mænd, som man lønner saa daarligt, som man lønner vore Toldere, kan man ikke basere en Lov, der drejer sig om Millioner, paa deres Ærlighed; men hele Vægten lægges derpaa. Saa kommer da endelig, naar vi spørge om denne Alkoholbestemmelse, om Grænsen derfor, Spørgsmaalet: Har man da virkelig et Apparat, en Fremgangsmaade, der er saa sikker, at man kan komme til et Resultat, hvoraf man kan lade disse betydelige Virkninger afhænge. Der tales i Motiverne til Lovforslaget om et Instrument, der hedder Ebullioskopet. Jeg formoder, at Udvalget, hvori der sidder kemist kyndige Mænd, har ladet sig det være magtpaaliggende at gøre nogle Bekendtskab med Ebullioskopet og dets Betydning ved Alkoholundersøgelser, og navnlig haaber jeg, at det ærede Udvalgs Medlemmer ville have været opmærksomme paa, som der staar i Assistent Steenbuchs